

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 8 Tdo 138/2022, ECLI:CZ:NS:2022:8.TDO.138.2022.1

Číslo: 21/2022

Právní věta:

Při ukládání peněžitého trestu se limitace počtu denních sazeb uvedená v § 68 odst. 3 tr. zákoníku týká jen horní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody, nikoli i její dolní hranice. Není proto vyloučeno, aby byl počet denních sazeb s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu určen tak, že jejich dvojnásobek nedosáhne dolní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody stanovené za spáchaný trestný čin.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.03.2022

Spisová značka: 8 Tdo 138/2022

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Peněžitý trest

Předpisy: § 68 odst. 1 tr. zákoníku
§ 68 odst. 3 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání nejvyššího státního zástupce podané v neprospěch obviněné R. O. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 9 To 264/2021, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 3 T 74/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14. 6. 2021, sp. zn. 3 T 74/2020, byla obviněná R. O. uznána vinnou přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Za to byla podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku jí bylo uloženo, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradila škodu způsobenou trestným činem.

2. Proti označenému rozsudku soudu prvního stupně podala obviněná odvolání. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 9 To 264/2021, byl podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušen v celém výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo znovu rozhodnuto tak, že obviněná byla při nezměněném výroku o vině přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku odsouzena podle § 147 odst. 2, § 67 odst. 2 písm. a), odst. 3 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 30 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1 000 Kč.

3. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněná dopustila přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku tím, že dne 2. 9. 2019 kolem 10:30 hodin v P. 10, v ulici XY v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. XY v jízdním pruhu ve směru od ulice XY k ulici XY, když řídila osobní motorové vozidlo tov. zn. XY, reg. zn. XY, nedostatečně sledovala situaci v provozu na pozemních komunikacích, zejména v prostoru za vozidlem, následkem čehož při couvání za účelem zaparkování svého vozidla se jeho zadní částí střetla s chodkyní J. V., která přecházela vozovku ulice XY mimo přechod pro chodce mezerou mezi zaparkovanými vozidly z její levé strany na pravou, tedy ve směru od obchodního centra k poliklinice. Po střetu s vozidlem obviněné poškozená spadla na vozovku a v důsledku toho utrpěla tříštivou zlomeninu horního konce pažní kosti vpravo bez posunu úlomků a zlomeninu horní části stehenní kosti vpravo, přičemž tato zranění výrazně omezovala poškozenou v běžném způsobu života po dobu minimálně 8 týdnů; uvedeným jednáním obviněná porušila své povinnosti uložené jí ustanoveními § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b), d) a zejména pak povinnosti uložené jí ustanoveními § 5 odst. 2 písm. g) a § 24 odst. 2, 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

4. Pro úplnost je vhodné uvést, že soudy nižších stupňů nerozhodovaly ve věci obviněné poprvé. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 2. 2021, sp. zn. 3 T 74/2020, byla podle § 222 odst. 2 tr. ř. věc obviněné, stíhané pro popsany skutek, v němž byl podanou obžalobou spatřován přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, postoupena odboru dopravně správních činností Magistrátu hl. m. Prahy z důvodu, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek. Proti tomuto usnesení soudu prvního stupně podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 stížnost. Z jejího podnětu bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2021, sp. zn. 9 To 118/2021, podle § 149 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení zrušeno a soudu prvního stupně bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Proti rozhodnutí soudu druhého stupně podala obviněná k Nejvyššímu soudu dovolání, které bylo usnesením ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. [8 Tdo 136/2022](#), podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítnuto jako nepřipustné.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 9 To 264/2021, podal nejvyšší státní zástupce (dále též jen „dovolatel“) v zákonné lhůtě v neprospěch obviněné dovolání. Odkázal v něm na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, a namítl, že napadeným rozsudkem byl obviněné uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byla uznána vinnou.

6. Dovolatel zrekapituloval dosavadní průběh řízení a připomenul důvody, které odvolací soud vedly k uložení peněžitého trestu ve výměře 30 denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby činí 1 000 Kč, tedy v celkové výši 30 000 Kč. S takto vyměřeným trestem se dovolatel neztotožnil, neboť měl za to, že je ve svém důsledku trestem uloženým pod dolní hranicí zákonné trestní sazby stanovené za přečin, jímž byla obviněná uznána vinnou. Na jedné straně dovolatel připustil, že ryze formálně byl obviněné uložen peněžitý trest v rámci rozpětí vyplývajícího z § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku, zároveň však poukázal na skutečnost, že byl uložen jako trest samostatný. Dovolatel měl za to, že v takovém

případě je třeba posuzovat jeho konkrétní výměru v návaznosti na další ustanovení trestního zákoníku, zejména ve vztahu k trestní sazbě trestu odnětí svobody.

7. Následně nejvyšší státní zástupce konstatoval, že trest odnětí svobody je univerzálním druhem trestu, který lze uložit za jakýkoli trestný čin. Obecně vyjadřuje typovou závažnost všech trestných činů a zároveň je nejprísnějším druhem trestu, proto zákon předpokládá, že bude ukládán pouze v případě, že mírnějšími druhy trestu nelze dosáhnout účelu trestu, resp. dostatečné nápravy pachatele a ochrany společnosti. Ostatní druhy trestu vyjmenované v § 52 odst. 1 tr. zákoníku lze (až na výjimky) označit za tzv. tresty alternativní. Zatímco s porušením, resp. mařením, některých z nich (např. zákazu činnosti či vyhoštění) je spojena trestní odpovědnost za případný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku, porušení podmínek trestů domácího vězení, obecně prospěšných prací a peněžitého trestu s sebou nese hrozbu přeměny těchto trestů na nepodmíněný trest odnětí svobody. Již z tohoto důvodu je třeba, aby posledně uvedené alternativní tresty byly ekvivalentní případné výměře trestu odnětí svobody.

8. V této souvislosti dovolatel odkázal i na závěry dosavadní rozhodovací praxe týkající se ukládání trestu obecně prospěšných prací, které považoval za použitelné též ve vztahu k ukládání peněžitého trestu, neboť právní konstrukce obou těchto druhů trestů je obdobná. Na základě usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. [13 To 147/2010](#), uveřejněného pod č. 5/2011 Sb. rozh. tr., lze učinit závěr, že přepočítání nevykonaného trestu obecně prospěšných prací na trest odnětí svobody je třeba považovat za obsahovou složku trestnosti činu. Ačkoli Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28. 3. 2001, sp. zn. [7 Tz 41/2001](#), zdůraznil, že matematický přepočítání nelze aplikovat striktně, přesto může být trest obecně prospěšných prací uložený v maximální výměře alternativou pouze ke krátkodobému trestu odnětí svobody, který nepřevyšuje 1 rok. V rozsudku ze dne 28. 3. 2001, sp. zn. [7 Tz 39/2001](#), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že trest obecně prospěšných prací je alternativou nepodmíněného trestu odnětí svobody v případech, v nichž by bylo namísto uložit jen krátkodobý nepodmíněný trest odnětí svobody, tj. ve výměře do 7 měsíců, která se blíží ekvivalentu maximální výměry trestu obecně prospěšných prací. Je sice možné připustit uložení daného trestu i tam, kde by výměra krátkodobého trestu odnětí svobody poněkud převyšovala 7 měsíců, avšak zpravidla je nutno považovat za vyloučené, aby trest obecně prospěšných prací byl alternativou k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který by jinak byl uložen ve výměře převyšující 1 rok. V rozsudku ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. [4 Tz 34/2007](#), uveřejněném pod č. 9/2008 Sb. rozh. tr., Nejvyšší soud uvedl, že je-li za trestný čin, jehož horní hranice sazby trestu odnětí svobody činí 6 měsíců, ukládán trest obecně prospěšných prací, může být jeho výměra stanovena jen tak, aby po případné přeměně celého nevykonaného trestu obecně prospěšných prací v trest odnětí svobody nebyla po přepočtu překročena uvedená maximální výměra trestu odnětí svobody.

9. Podle názoru nejvyššího státního zástupce je třeba uvedené judikaturní principy vztáhnout i na ukládání peněžitého trestu. I zde je počet dní trestu odnětí svobody, který případně bude pachatel vykonávat po přeměně ve smyslu § 69 odst. 2 tr. zákoníku, obsahovou složkou peněžitého trestu, kterou nelze jakkoli oddělovat. Stejně jako výše finanční částky, kterou musí odsouzený pachatel vcelku nebo ve splátkách zaplatit, také výše případně přeměněného trestu představuje rozhodující kritérium pro výslednou citelnost uloženého peněžitého trestu. Nově přijatá právní úprava obsažená v zákoně č. 333/2020 Sb. zdůraznila princip, že mezi počtem denních sazeb, který má být stanoven podle povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, a počtem dní trestu odnětí svobody, které musí pachatel vykonat v důsledku nezaplacení peněžitého trestu, existuje přímá úměra. Jsou-li tedy orgány činné v trestním řízení povinny důsledně respektovat zásadu *nulla poena sine lege* upravenou v § 37 odst. 1 tr. zákoníku a nejsou-li ve věci dány mimořádné okolnosti předpokládané např. v § 58 tr. zákoníku, je nutno ukládat trest podle zákonné trestní sazby stanovené pro trestný čin, jehož se pachatel dopustil. K tomu dovolatel odkázal i na § 68 odst. 3 větu druhou tr. zákoníku, stejně jako §

314e odst. 5 tr. ř., neboť z těchto ustanovení rovněž vyplývá vzájemná souvislost vyměřeného počtu denních sazeb (resp. jejího dvojnásobku) a délky trestu odnětí svobody. Lze tak podle dovolatele učinit dílčí závěr, že má-li být dodržena proporcionalita mezi trestem odnětí svobody a jinými alternativními tresty, pak výměra těchto alternativních trestů musí být v zásadě ekvivalentní k obecně stanovené sazbě trestu odnětí svobody. Přeměněný trest odnětí svobody za případný nevykonaný peněžitý trest totiž musí pachatele motivovat k zaplacení uložené finanční částky. Pokud je však pachateli trestného činu umožněna úvaha, zda je pro něj výhodnější zaplatit peněžitý trest nebo vykonat trest odnětí svobody, který je výrazně kratší, než činí dolní hranice zákonné trestní sazby pro čin, který spáchal, pak takto uložený trest bude jen stěží naplňovat svůj účel.

10. Dovolatel shrnul, že obviněná byla uznána vinnou přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, za který zákon stanoví trest odnětí svobody v trvání od 6 měsíců do 4 roků. Obviněné byl však uložen peněžitý trest ve výměře 30 denních sazeb, přičemž podle mechanismu přepočtu denních sazeb na dny trestu odnětí svobody zakotveného v § 69 odst. 2 tr. zákoníku je obviněná teoreticky ohrožena pouze trestem odnětí svobody v trvání 60 dnů. Takto uložený peněžitý trest tedy zjevně neodpovídá citelnosti jinak v úvahu připadajícího trestu odnětí svobody ve výměře nejméně 6 měsíců, což by odpovídalo alespoň dolní hranici zákonné trestní sazby. Uložený samostatný peněžitý trest umožňující přeměnu na trest odnětí svobody toliko v trvání necelých 2 měsíců proto nelze považovat za alternativu k trestu odnětí svobody ve výměře nejméně 6 měsíců. Takto uložený peněžitý trest je proto třeba ve svém důsledku považovat za trest uložený mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byla obviněná uznána vinnou. Ve věci zároveň ani nelze shledat existenci takových okolností, které by v případě ukládání trestu odnětí svobody umožňovaly snížení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku.

11. S ohledem na popsané skutečnosti nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 9 To 264/2021, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Městskému soudu v Praze věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

12. K dovolání nejvyššího státního zástupce se prostřednictvím svého obhájce vyjádřila obviněná R. O. Předdeslala, že s dovoláním v celém jeho rozsahu nesouhlasí, neboť peněžitý trest jí byl uložen při naprostém respektování znění zákona v rámci zákonem stanoveného rozmezí pro tento druh trestní sankce. Obviněná nejprve vyjmenovala skutečnosti, které se jeví být mezi stranami nesporné, a to že byla až dosud trestně i přestupkově bezúhonná, k celé věci určitou měrou přispělo i spoluzavinění poškozené, obviněná si při řízení motorového vozidla nepočínala riskantně, z čehož plyne nižší závažnost jejího jednání.

13. Následně se obviněná věnovala rozdílu mezi „obecným“ trestem odnětí svobody a „náhradním“ trestem za nesplnění trestu alternativního. Uvedla, že dovolatel nesprávně směšuje právní povahu a účel obou těchto trestů. Trest odnětí svobody je možno uložit za každý trestný čin předvídaný trestním zákoníkem, je tedy ve své podstatě trestem generálním. Jde však zároveň o trest subsidiární, neboť přichází v úvahu až v případě, kdy ke splnění účelu trestu nepostačí uložit některý z trestů alternativních. Nazná-li tedy soud, že uložení tohoto generálního trestu není na místě, je tento trest opuštěn a namísto něj je stanoven trest zcela odlišný, alternativní. Až následně za porušení podmínek daného alternativního trestu je soudem stanoven trest náhradní, a to na základě samostatného rozhodnutí o přeměně trestu. Obviněná zdůraznila fakt, že základní trest odnětí svobody je z podstaty věci trestem zcela odlišným od trestu náhradního a plní také zcela jiný účel (odrazení případných pachatelů), zatímco náhradní trest je až trestem přeměňovaným a pachatel ho před spácháním trestného činu z právní podstaty věci nemůže znát. Trestní sazba trestu odnětí

svobody se pojí k danému trestnému činu jako takovému, resp. k okamžiku jeho spáchání (dokonání) konkrétním pachatelem. Avšak náhradní trest nijak nesouvisí s touto obecnou trestní sazbou, neboť podmínky pro jeho stanovení jsou naplněny pouze a až v případě, kdy pachatel nesplní původní trest (alternativní), nikoli již v okamžiku spáchání trestného činu. Důvody pro aktivaci těchto dvou trestů jsou tedy zcela odlišné. Tyto tresty tak nelze paušálně ztotožňovat, propojovat či zaměňovat tak, jak to činí nejvyšší státní zástupce v dovolání. I výměry obou trestů jsou trestním zákoníkem explicitně stanoveny pro oba tyto tresty zvlášť právě proto, aby nedocházelo k jejich záměně, a tedy k nesprávné aplikaci práva. Obviněná shrnula, že již přímo zákon předpokládá a činí velký rozdíl mezi oběma tresty tak, že tyto jsou dvěma různými druhy trestání, jsou stanoveny v jiném rozmezí a k jejich uplatnění dochází z odlišných důvodů. Taktéž připomenula, že po novele trestního zákoníku již není možné vyměřit výši náhradního trestu přímo v odsuzujícím rozsudku proto, že důvod pro jeho uložení ještě nevznikl. Předchozí aplikační praxe byla nesprávná, jelikož docházelo k porušení základní zásady trestního práva, a to *nulla poena sine lege*. Nejvyšší státní zástupce se však snaží svým dovoláním zvrátit současný stav a vytvořit precedent nebezpečný pro uplatňování trestního práva v České republice.

14. Dále se obviněná zaměřila na rozdíl mezi peněžitým trestem a trestem obecně prospěšných prací. Připomenula, že oba jsou z hlediska systematiky trestů zařazeny do odlišných skupin, a tedy mají ve vztahu k trestání pachatelů zcela odlišnou funkci - zatímco trest obecně prospěšných prací patří mezi tresty postihující svobodu, peněžitý trest náleží mezi tresty majetkové, s čímž se pojí i jejich účel. Proto je nelze bez dalšího k sobě připodobňovat. K odkazu nejvyššího státního zástupce na ustanovení § 68 odst. 3 tr. zákoníku nebo § 314e odst. 5 tr. ř. a jím citovanou judikaturu obviněná podotkla, že tyto se zabývají stanovením pouze maximální výměry alternativního trestu tak, aby v případě nesplnění jeho podmínek nepřekročil náhradní trest maximální sazbu obecného trestu odnětí svobody stanovenou za daný trestný čin, dolní hranice výměry však stále zůstává v mezích zákona na úvaze soudu s tím, že při ukládání konkrétní sazby (výše) alternativního trestu jsou soudy povinny zvážit zejména konkrétní okolnosti spáchaného trestného činu, poměry pachatele, jeho dosavadní způsob života, chování po činu a další. Shledává-li dovolatel zákonem stanovenou dolní hranici výměry peněžitého trestu jako obecně nedostatečnou, resp. obecně příliš mírnou, změna je výlučně věcí zákonodárce, neboť jen ten je způsobilý ji provést.

15. Obviněná se zaměřila rovněž na účel trestu. Odvolací soud v této trestní věci považoval za přiměřený a odpovídající všem okolnostem případu toliko trest peněžitý. K tomu obviněná doplnila, že v době vyhlášení napadeného rozsudku se nacházela v pokročilém stadiu těhotenství a s ohledem na očekávané vysoké výdaje byl pro ni peněžitý trest významně citelnou sankcí. I přesto jej v plné výši zaplatila a byla dostatečně potrestána a poučena jak tímto trestem, tak již samotným průběhem trestního řízení. Nejvyšší státní zástupce však požadoval mnohonásobné dodatečné zpřísnění tohoto uloženého a v současné době již vykonaného trestu. Tím by ovšem došlo ke zmaření jak individuální prevence (výchovného účelu) trestu, tak prevence generální.

16. Obviněná ve stručnosti připomněla i základní zásady pro ukládání trestů, zejména zásadu zákonnosti a individualizace trestních sankcí. Závěr odvolacího soudu ohledně druhu a výměry uloženého trestu byl podle jejího mínění zcela v souladu s oběma těmito zásadami. Návrh nejvyššího státního zástupce naopak vyžaduje výlučné upřednostnění mechanického uplatnění trestní sankce a zcela ignoruje zásadu individualizace. Nejsou-li při ukládání konkrétního druhu a výměry trestu zásada zákonnosti a individualizace trestu použity stejnou měrou, nemůže stanovený trest odpovídat zákonným požadavkům a jako takový je nepřiměřeným, což z hlediska trestního práva je (mělo by být) nepřijatelné.

17. V závěrečné pasáži svého vyjádření obviněná vytkla orgánům činným v trestním řízení nesplnění poučovací povinnosti, a tím i ohrožení jejího práva na spravedlivý proces. Konkrétní pochybení spatřovala v tom, že v rozporu s § 265h odst. 2 tr. ř. nebyla upozorněna na možnost vyjádřit se k

podanému dovolání, přestože tato poučovací povinnost je důležitým atributem práva obviněného na obhajobu. Tím měla být porušena zásada *audiatur et altera pars* tvořící jednu ze složek práva na spravedlivý proces vyjádřenou v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti obviněná v podrobnostech citovala nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 269/05](#), a ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. [II. ÚS 1681/08](#). Obviněná není erudovaným právníkem, a tudíž se musí spoléhat právě na poučení orgánů činných v trestním řízení ohledně svých práv a povinností, na které má plné právo, a to přinejmenším na základě § 33 odst. 5 tr. ř. O možnosti vyjádření se k dovolání se však dozvěděla spíše náhodou - od svého obhájce a obratem mu udělila plnou moc pro řízení před dovolacím soudem. Pokud by se tedy nerozhodla nechat se v dovolacím řízení zastupovat advokátem, ztratila by možnost vznést proti dovolání podanému pouze a jednoznačně v její neprospěch své vlastní protiargumenty a návrhy. Již v této fázi dovolacího řízení tedy došlo k porušení jejích procesních práv a v důsledku toho k významnému ohrožení jejího práva na spravedlivý proces.

18. Obviněná má za to, že dovolání nejvyššího státního zástupce by mělo být odmítnuto či zamítnuto.

III.

Důvodnost dovolání

19. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je ve vymezeném rozsahu přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Shledal však, že není důvodné.

20. Nejvyšší státní zástupce v dovolání odkázal na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021 [po novele trestního řádu provedené zákonem č. 220/2021 Sb. je v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř.].

21. Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. S odkazem na tento dovolací důvod musí být obsahem námitek buď tvrzení, že byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo že byl uložen trest co do druhu přípustný, avšak mimo zákonnou trestní sazbu. Podstata argumentace dovolatele spočívala v tvrzení, že napadeným rozsudkem odvolacího soudu byl obviněný uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byla uznána vinnou. Takto vznesené dovolací námítka lze podřadit pod uplatněný důvod dovolání.

22. Nejvyšší státní zástupce konkrétně namítal, že pokud by obviněná neuhradila peněžitý trest, který jí byl odvolacím soudem uložen (tj. ve výměře 30 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1 000 Kč), byla by v případě jeho přeměny na základě § 69 odst. 2 tr. zákoníku postižena pouze přímým výkonem trestu odnětí svobody v trvání 60 dnů. To ovšem neodpovídá trestní sazbě trestu odnětí svobody za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, jímž byla obviněná uznána vinnou, která je v § 147 odst. 2 tr. zákoníku stanovena v rozmezí 6 měsíců až 4 roků. Jinak řečeno, trest odnětí svobody hrozící v případě nezaplacení uloženého peněžitého trestu se nachází hluboko pod dolní hranicí zmíněné obecné trestní sazby. Na základě toho dovolatel argumentoval, že nebyla dodržena proporcionalita mezi trestem odnětí svobody a tímto alternativním trestem, přičemž vyjadřoval názor, že výměra alternativních trestů by měla být ekvivalentní k obecně stanovené sazbě trestu odnětí svobody. Na podporu svého právního názoru dovolatel poukazyval na zákonné znění ustanovení § 68 odst. 3 tr. zákoníku a § 314e odst. 5 tr. ř. a na vybranou judikaturu, kterou ve svém dovolání obsáhle citoval. Nejvyšší soud se ovšem s jeho postojem neztotožnil, protože takový závěr, pokud jde o vztah přeměněného alternativního trestu k dolní hranici trestní sazby odnětí svobody stanovené za příslušný trestný čin, nevyplývá ani ze zákona ani z judikatury soudů a nemá

spolehlivou oporu ani v závěrech trestněprávní nauky.

23. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku může soud uložit peněžitý trest, jestliže pachatel pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. V projednávané trestní věci se uplatnil § 67 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož bez podmínek § 67 odst. 1 tr. zákoníku může soud uložit peněžitý trest pouze v případě, že

a) trestní zákon uložení tohoto trestu za spáchaný trestný čin dovoluje, nebo

b) ho ukládá za přečin a vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a osobě a poměrům pachatele nepodmíněný trest odnětí svobody současně neukládá.

Jako samostatný trest může být podle § 67 odst. 3 tr. zákoníku uložen peněžitý trest, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba.

24. Podle § 68 odst. 1 tr. zákoníku se peněžitý trest ukládá v denních sazbách a činí nejméně 20 a nejvíce 730 celých denních sazeb. Podle § 68 odst. 2 tr. zákoníku denní sazba činí nejméně 100 Kč a nejvíce 50 000 Kč. Podle § 68 odst. 3 tr. zákoníku počet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Dvojnásobek počtu denních sazeb nesmí však ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody a náhradním trestem odnětí svobody za trest domácího vězení přesahovat horní hranici trestní sazby trestu odnětí svobody. Výši jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Přitom vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den.

25. Z hlediska výkonu peněžitého trestu je důležité zmínit i ustanovení § 69 odst. 2 tr. zákoníku následujícího znění: Jestliže pachatel nezaplatí peněžitý trest na výzvu soudu nebo do uplynutí doby, na kterou byl výkon trestu odložen anebo na kterou byly povoleny splátky, a pokud je zřejmé, že by vymáhání peněžitého trestu mohlo být zmařeno nebo by bylo bezvýsledné, přemění soud peněžitý trest nebo jeho zbytek v trest odnětí svobody a rozhodne zároveň o způsobu jeho výkonu; přitom každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody.

26. Jen pro úplnost je vhodné doplnit, že v případě mladistvých soud pro mládež podle § 27 odst. 2, 3, 4 a 5 z. s. m. uloží peněžitá opatření v rozmezí od 10 do 365 denních sazeb, přičemž denní sazba činí nejméně 100 Kč a nejvíce 5 000 Kč. Počet denních sazeb nesmí ani spolu s uloženým trestním opatřením odnětí svobody a náhradním trestním opatřením odnětí svobody za trestní opatření domácího vězení přesahovat horní hranici trestní sazby snížené podle § 31 odst. 1 z. s. m. Při přeměně peněžitého opatření v trestní opatření odnětí svobody se každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě počítá za jeden den odnětí svobody. V dalším se dovolací soud nebude zabývat podmínkami ukládání peněžitého opatření mladistvým, protože to není významné pro rozhodnutí v projednávaném případě (i zde se však použijí totožné zásady a východiska).

27. Odvolací soud uložil obviněné peněžitý trest na základě ustanovení § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jelikož ustanovení § 147 odst. 2 tr. zákoníku výslovně uvádí peněžitý trest jako jednu z alternativ potrestání pachatele. Soud rovněž pod body 20. a 21. odůvodnění napadeného rozsudku odpovídajícím způsobem (byť poněkud chaoticky) odůvodnil, proč zvolil peněžitý trest jako samostatný trest ve smyslu § 67 odst. 3 tr. zákoníku, přičemž ani dovolatel proti tomuto postupu nevznesl žádné výhrady. Taktéž výměra peněžitého trestu respektuje zákonné požadavky - 30 denních sazeb se pohybuje v rozmezí 20 až 730 celých denních sazeb uvedeném v § 68 odst. 1 tr. zákoníku, stejně tak výše jedné denní sazby 1 000 Kč odpovídá rozpětí stanovenému v § 68 odst. 2 tr. zákoníku (nejméně 100 Kč a nejvíce 50 000 Kč). Soud ovšem plně respektoval i § 68 odst. 3 tr. zákoníku, neboť dvojnásobek počtu denních sazeb v daném případě nepřekračuje horní hranici

trestní sazby trestu odnětí svobody, která činí 4 roky. Nejvyšší státní zástupce sice v tomto ohledu poukazoval na vzájemnou souvislost mezi vyměřeným počtem denních sazeb (resp. jeho dvojnásobkem) a trestní sazbou odnětí svobody stanovanou pro příslušný trestný čin, nicméně toto pravidlo zákonodárce explicitně stanoví pouze ve vztahu k horní hranici trestní sazby trestu odnětí svobody, zatímco o obdobném principu ve vztahu k její dolní hranici se vůbec nezmiňuje. Totéž lze konstatovat také o dovolatelem odkazovaném ustanovení § 314e odst. 5 tr. ř., podle něhož platí, že je-li trestním příkazem ukládán peněžitý trest, nesmí dvojnásobek počtu denních sazeb ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody a náhradním trestem odnětí svobody za trest domácího vězení přesahovat 1 rok (tj. maximální možnou výši trestu, kterou lze uložit trestním příkazem). Nabízí se tedy otázka, zda lze analogicky uplatnit obdobné pravidlo i ve vztahu k dolní hranici zákonem stanovené trestní sazby, jak požaduje nejvyšší státní zástupce s argumentem, že má-li být dodržena proporcionalita mezi trestem odnětí svobody a jinými alternativními tresty, pak výměry těchto alternativních trestů musí být v zásadě ekvivalentní k obecně stanovené sazbě trestu odnětí svobody.

28. V této souvislosti je vhodné alespoň ve stručnosti zaměřit pozornost na obecný náhled na trestání v českém právním řádu. V něm se mimo jiné projevuje zásada *depenalizace* spolu se zdůrazněním principu, že trest odnětí svobody je nutno chápat jako *ultima ratio* sankčního systému. Celkově platí, že újma, která je pachateli trestní sankcí, nemá přesahovat míru nezbytně nutnou k ochraně společnosti. Trest spojený se ztrátou svobody je proto nutno použít, pokud nelze zamezit trestným činům a zajistit obnovení narušených právních vztahů alternativním řešením (upuštěním od potrestání, podmíněným zastavením trestního stíhání apod.) ani uložením tzv. alternativních trestů (např. trestu obecně prospěšných prací, peněžitého trestu). Pokud má být trestními sankcemi dosaženo odpovídajícího pozitivního účinku na pachatele, musejí konsekvence tohoto právního zásahu odpovídat hlediskům spravedlnosti a přiměřenosti. Jen takové trestní sankce mohou být v právním státě obecně akceptovány jako záruka nastolení právního pořádku, vedoucího k zamezení trestné činnosti potenciálních pachatelů (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 484 až 486).

29. Lze tedy shrnout, že trest by měl být ukládán a individualizován v té (nejnižší možné) míře, která však bude v konkrétním případě dostatečná k naplnění jeho účelu, jímž je primárně ochrana společnosti před trestnými činy. Je navíc zjevné, že tzv. alternativní tresty jsou chápány jako mírnější než trest odnětí svobody (zejména ten spojený s jeho přímým výkonem), a proto by měly být preferovány u těch méně závažných trestných činů, u nichž s ohledem na osobu a poměry pachatele postačují k jeho nápravě i účinné ochraně společnosti. Dvojnásob to platí, pokud je alternativní trest ukládán jako samostatný, v čemž je jednoznačně vyjádřen právě záměr postihnout pachatele mírněji než uložením trestu odnětí svobody. Tato idea se naplno projevila i v novele trestního zákoníku a dalších předpisů provedené zákonem č. 333/2020 Sb., která se významným způsobem dotkla úpravy peněžitého trestu. V důvodové zprávě k zákonu č. 333/2020 Sb. je deklarováno, že u trestných činů, u kterých to jejich povaha umožňuje, by měly být zásadně ukládány jiné tresty než trest odnětí svobody, ledaže by s přihlédnutím k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy uložení alternativního trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Jedním z cílů zmíněné novelizace bylo tudíž zvýšení počtu ukládání peněžitých trestů, a to ať již jako trestů samostatných, či ukládaných vedle jiného trestu.

30. V obsahu důvodové zprávy k zákonu č. 333/2020 Sb. je akcentován také závěr, že pro přeměnu nevykonaného peněžitého trestu je stanoven pevně daný přepočítaný zákonem určeným poměrem – každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody. Tato konstrukce vychází z maximální výše dosavadního náhradního trestu odnětí svobody ve výši 4 roků a maximálního počtu denních sazeb, které lze pachateli uložit (730 denních sazeb). Podle důvodové zprávy „z tohoto nového pravidla se pak odvíjí další limitace pro výměru peněžitého trestu s ohledem na zákonnou trestní sazbu trestu odnětí svobody uvedenou u každého jednotlivého

trestného činu ve zvláštní části trestního zákoníku (dvojnásobek počtu denních sazeb nesmí ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody přesahovat horní hranici trestní sazby trestu odnětí svobody) – obdobná limitace se uplatní již dnes v případě trestu domácího vězení či obecně prospěšných prací, u nichž též již při výměře těchto trestů se musí počítat s jejich pozdější přeměnou v nepodmíněný trest odnětí svobody, který nemůže být delší, než stanoví trestní zákoník za daný trestný čin ve zvláštní části (viz rozhodnutí pod č. [9/2008](#) Sb. rozh. tr.), naproti tomu může být uložen tak, že po přeměně i celého alternativního trestu nebude nepodmíněný trest odnětí svobody dosahovat ani délky odpovídající dolní hranici trestní sazby u daného trestného činu (viz například rozhodnutí pod č. [41/2002](#) Sb. rozh. tr.)“.

31. S dovolatelem lze souhlasit, že nově přijatá právní úprava obsažená v zákoně č. 333/2020 Sb. zdůraznila princip, že mezi počtem denních sazeb, který má být stanoven podle povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, a počtem dní trestu odnětí svobody, které musí pachatel vykonat v důsledku nezaplacení peněžitého trestu, existuje přímá úměra. Nelze však souhlasit s tím, že peněžitý trest je nutno ukládat podle zákonné trestní sazby stanovené za trestný čin, jehož se pachatel dopustil. Podle Nejvyššího soudu lze dospět k jednoznačnému závěru, že uložení peněžitého trestu (jakožto trestu mírnějšího a v méně závažných případech také preferovaného před trestem odnětí svobody) je zásadně limitováno pouze horní hranicí trestní sazby trestu odnětí svobody za spáchaný trestný čin (§ 68 odst. 3 tr. zákoníku), nikoliv ovšem jeho dolní hranicí. Nic na tom nemění ani skutečnost, že peněžitý trest je ukládán jako trest samostatný, jako se to stalo v posuzované věci. V opačném případě by bylo ohroženo naplnění účelu trestu právě u jednání (jakým je např. jednání obviněné v této věci), jejichž společenská škodlivost je natolik nízká, že zcela postačuje postihnout pachatele mírněji, než by odpovídalo trestní sazbě odnětí svobody (resp. její dolní hranici) za příslušný trestný čin. V této souvislosti nelze pustit ze zřetele, že peněžitý trest má vlastním zákonem stanovené rozpětí a měl-li by být respektován názor dovolatele, nabízí se např. otázka (nikoliv však již uspokojivá odpověď na ni), v jaké výměře bude peněžitý trest ukládán, není-li u trestu odnětí svobody za trestný čin stanovena dolní hranice trestní sazby. Požadavek vyjádřený nejvyšším státním zástupcem v podaném dovolání by také mohl ve svém důsledku vést k ukládání nepřiměřeně přísných trestů v případech, jakým je právě tento, což by praxi ukládání sankcí v trestním soudnictví neovlivnilo nikterak pozitivním směrem a neodpovídalo by to ani zásadám, na nichž je český právní řád dlouhodobě založen.

32. Dále je potřebné zdůraznit, že ani dovolatelem citovaná judikatura jednoznačně nepotvrzuje jím vyjádřený právní názor. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. [4 Tz 34/2007](#), uveřejněný pod č. 9/2008 Sb. rozh. tr., v tomto duchu zapovídá uložení trestu obecně prospěšných prací v takové výměře, aby byla po případné přeměně celého nevykonaného trestu v nepodmíněný trest odnětí svobody překročena horní hranice příslušné trestní sazby trestu odnětí svobody spáchaného trestného činu. Usnesení téhož soudu ze dne 28. 3. 2001, sp. zn. [7 Tz 41/2001](#), dokonce výslovně stanoví, že ukládání trestu obecně prospěšných prací však „nemůže vycházet z pouhé priority možnosti teoretického přepočtu dvou hodin obecně prospěšných prací za jeden den odnětí svobody (§ 45a odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“) a následně od ní zvažovat možnost uložení trestu obecně prospěšných prací. Touto úvahou by bylo možno ukládat trest obecně prospěšných prací jen v těch případech, kde by trest odnětí svobody nepřesahoval dobu 200 dnů, což by však v mnoha případech vyloučilo uložení trestu obecně prospěšných prací, neboť u řady trestných činů je dolní hranice trestní sazby stanovena v trvání 1 roku, což je podstatně více, než činí po přepočtu maximální hranice trestu obecně prospěšných prací. Tímto argumentem přepočtu by uložení trestu obecně prospěšných prací u trestných činů, kde vzhledem k jejich povaze a možnostem nápravy pachatele by přicházelo jeho uložení v úvahu, bylo již předem vyloučeno, což bezpochyby nebylo záměrem zákonodárce. Vzhledem k této skutečnosti není tedy vyloučeno uložení trestu obecně prospěšných prací ani u trestných činů, kde by shora uvedeným přepočtem byla překročena hranice 400 hodin obecně prospěšných prací,

avšak při plném respektování ustanovení § 45 odst. 1 tr. zák. a v souladu s ustanoveními § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák.“ S tím koresponduje také dovolatelem již nezmíněný právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. [11 Tz 129/2001](#), uveřejněném pod č. 41/2002-III. Sb. rozh. tr., podle něhož není vyloučeno uložení trestu obecně prospěšných prací v takové výši, že uložený počet hodin tohoto trestu činí z pohledu případné jeho přeměny v trest odnětí svobody méně, než je dolní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody stanovené pro příslušný trestný čin, „pokud jsou při ukládání trestu splněny podmínky vymezené zejména v ustanoveních § 23 odst. 1 tr. zák., § 31 odst. 1 tr. zák. a § 45a tr. zák.“. S přesvědčením dovolatele o potřebě zachovávat proporcionalitu mezi trestem odnětí svobody a alternativním trestem by mohly korespondovat snad právní závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2001, sp. zn. [7 Tz 39/2001](#), avšak ani zde se soud nevyjádřil zdaleka tak kategoricky, jak vyznívá argumentace vznesená v podaném dovolání. Konkrétně Nejvyšší soud uvedl, že „v závislosti na povaze každého konkrétního případu je sice možné připustit uložení trestu obecně prospěšných prací i tam, kde by výměra krátkodobého trestu odnětí svobody poněkud převyšovala 7 měsíců, avšak zpravidla je nutno považovat za vyloučené, aby trest obecně prospěšných prací byl alternativou k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který by jinak byl uložen ve výměře převyšující 1 rok“. Je tedy nutno zdůraznit, že Nejvyšší soud ani v citovaném rozhodnutí nevyločil možnost uložení alternativního trestu, který by po případné přeměně na trest odnětí svobody nedosáhl ani dolní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody za daný trestný čin. Nadto se Nejvyšší soud v tehdy projednávané věci detailně zabýval zejména posouzením stupně nebezpečnosti činu pro společnost (nyní společenské škodlivosti), k čemuž lze z dnešního pohledu doplnit, že právě tato kritéria by měla při volbě trestní sankce hrát podstatně významnější roli než mechanický přepočít opakovaně zmiňovaných trestních sazeb. A pro zajímavost není od věci uvést, že předmětem odkazovaného případu byl skutek mnohonásobně závažnější než jednání obviněné v této trestní věci (pachatel řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, za hustého sněžení, čemuž nepřizpůsobil rychlost jízdy, nezvládl řízení, narazil do stromu, a způsobil tak spolujezdci vážná zranění mající povahu těžké újmy na zdraví).

33. Vzhledem ke všemu výše uvedenému lze shrnout, že při určení počtu denních sazeb peněžitého trestu je soud vázán výslovným požadavkem zákona, že dvojnásobek počtu těchto denních sazeb nesmí ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody a náhradním trestem odnětí svobody za trest domácího vězení přesahovat horní hranici trestní sazby trestu odnětí svobody. Limitace počtu denních sazeb peněžitého trestu se týká jen horní hranice jeho trestní sazby, nikoli i jeho dolní hranice. Tento záměr ostatně výslovně vyjádřil sám zákonodárce v již citované důvodové zprávě k zákonu č. 333/2020 Sb. Není proto zásadně vyloučeno, aby byl počet denních sazeb peněžitého trestu s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu určen tak, že jejich dvojnásobek nedosáhne dolní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody uvedené ve zvláštní části trestního zákona za trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným. Zákonem stanovené předpoklady pro užití moderačního oprávnění podle § 58 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody nejsou v tomto kontextu relevantní. Důležité ale je, aby – opíraje se o zásady přiměřenosti trestních sankcí (§ 36 tr. zákoníku) – byla při ukládání trestu respektována hlediska zmíněná v § 68 odst. 3 tr. zákoníku a je rozvádějící kritéria zakotvená především do ustanovení § 39 tr. zákoníku. Tomu odvolací soud v posuzované trestní věci dostal, přičemž ani nejvyšší státní zástupce nic nenamítal proti vyhodnocení uvedených požadavků a soustředil se výlučně na obecnou problematiku vztahu mezi výměrou alternativního trestu a zákonnou sazbou trestu odnětí svobody, k níž se Nejvyšší soud zevrubně vyjádřil. V konkrétní rovině tedy nezbývá než odkázat na bod 20. odůvodnění napadeného rozsudku, který koresponduje i s bodem 11. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, aniž by k tomu Nejvyšší soud cokoli doplňoval, neboť by se již přesunul do oblasti zkoumání přiměřenosti uloženého trestu, což by mu v dovolacím řízení nepřislušelo, ani kdyby dovolatel uplatnil nějaké námitky v daném ohledu.

34. Obviněná ve vyjádření k dovolání nejvyššího státního zástupce upozornila na procesní nedostatek

spočívající v tom, že jí - na rozdíl od jejího obhájce - nebyl doručen opis dovolání nejvyššího státního zástupce, v čemž spatřovala porušení svého práva na spravedlivý proces. Třebaže je tato námitka svojí povahou mimo dosah dovolacího přezkumu Nejvyššího soudu, lze k ní nad rámec řečeného a jen pro úplnost uvést následující. Obviněné nutno přisvědčit, že je povinností soudu prvního stupně doručit opis dovolání nejvyššího státního zástupce jak jejímu obhájci, tak i jí, jak explicitně vyplývá z ustanovení § 265h odst. 2 tr. ř. Podle jeho dikce totiž předseda senátu (samosoudce) soudu prvního stupně doručí opis dovolání státního zástupce nebo příslušného orgánu Úřadu evropského veřejného žalobce obhájci obviněného a obviněnému s upozorněním, že se mohou k dovolání písemně vyjádřit a souhlasit s projednáním dovolání v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.]. V konkrétním případě soud prvního stupně doručil opis dovolání nejvyššího státního zástupce obhájci obviněné, stejně tak ovšem tento opis doručoval i obviněné na adresu XY, tedy na jí označenou adresu pro účely doručování. Protože nebyla zastížena, byla zásilka vložena do domovní schránky dne 11. 1. 2022, což je u jinak správně zvoleného doručování (obálka typu III.) standardní postup, a tím bylo učiněno zadost požadavkům ustanovení § 265h odst. 2 tr. ř. Navíc obhájce informoval obviněnou o dovolání a o její možnosti vyjádřit se k němu a zpracoval s jejím vědomím vyjádření k dovolání, nelze proto reálně uvažovat o jakémkoliv zásahu do práva obviněné na spravedlivý proces.

35. Nejvyšší soud uzavírá, že námitky nejvyššího státního zástupce nejsou důvodné. Proto podané dovolání zamítl podle § 265j tr. ř. Učinil tak v neveřejném zasedání, poněvadž s projednáním v neveřejném zasedání souhlasili nejvyšší státní zástupce i obviněná [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].